

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КУПЕ №7

chitanka.info

Влакът беше почти празен. Зарадвах се, понеже в последно време никак не обичах компаниите, особено когато бяха нежелани и натрапващи се. Влязох в купето, затворих вратата зад себе си и с наслаждение запалих цигара. Някой беше казал, че пороците ни правят по-силни. Не знам дали бе прав, или просто това бе поредният опит на човека да оправдае жалкото си пристрастие към някои дребни удоволствия, но това бе точно това изречение, от което имах нужда, за да успокоя будната си както никога съвест. Виж, за да успокоя и мислите си, които препускаха из главата ми като стадо побеснели коне, трябваше да предприема значително по-решителна стъпка — като например да се опитам да поспя. В края на краищата не бях спал от доста време. Реших да се опитам да поправа злината, като изгася фаса и се отпусна безволно на седалката.

Не знам колко време бе минало, нито пък какво точно ме накара да отворя толкова внезапно очи. На отсрещната седалка, точно срещу мен, бе изникнала сякаш от небитието млада жена, на не повече от 18–19 години, която пушеше нервно и гледаше през прозореца с празен поглед. Сепнах се. Сякаш бях видял призрак. Опитах се да издам нещо средно между спазматично прокашляне с лек извинителен оттенък и дрезгав смях над собствената си страхливост. Резултатът не бе никак успокояващ нито за мен, нито за неочаканата ми спътница. Тя трепна и цигарата падна от ръката ѝ.

— Хм... Здравейте — прочистих най-накрая богато покритото си с никотинов налеп гърло и успях да събудя джентълмена в себе си. — Отдавна ли ме наблюдавате как се предавам доброволно на Морфей?

— Всъщност тъкмо влизах — поотпусна се малко девойката, дори успя да изкара отнякъде слаба усмивка. Мислено пригладих перчема си и се усмихнах (също мислено, разбира се) в отговор — явно все пак прословутия чар на потеклото ми все още действаше.

— Странно, че сте избрали да влезете точно в това купе — продължих с настоятелността си аз, въпреки че бе повече от очевидно, че последното нещо, което момичето иска, е разговор по това време на денонощието и то точно в компанията на непознат във влака. — Всички останали са почти празни...

— Не знам какво ме накара да вляза тук. Може би... просто не ми се седеше сама. Предпочетох да имам все някаква компания.

— Дори и за целта да трябав да влезете при непознат, който може да се окаже изнасилвач, клошар или масов убиец? — усмихнах се вежливо аз.

— Да, дори и това.

— Не знам каква е тази самота и този стремеж към разговори, щом може дори да Ви накара да влезете в Купе №7...

— Че какво е странното на това купе? — погледнаме изненадано девойката. Явно наистина не бе чувала нищо... или доста добре се преструваше. Ще видим...

— Хммм... ако наистина сте пропуснала историята на Купе №7 в този влак, значи наистина имате нужда от доста сериозен и продължителен светски разговор... или пък сте проспали последните 20 години от живота си.

Момичето се усмихна:

— В подобен случай би трябвало майка ми да ме е родила спяща.

— Съмнявам се искрено в това, мадмоазел — поклоних се леко аз. — В такъв случай, след като пътят ни и без това е доста дълъг, а темите за разговор между двама случайни познати са твърде малко, бих счел да свой дълг да Ви разкажа историята на Селена и Ричи Кромптън... ако не възразявате срещу нахалството ми, разбира се.

— О, не, моля Ви — запротестира девойката с усмивка. — Помислете само каква скука би била, ако няхахте готовност да извадите като фокусник от ръкава си някоя-друга история...

— Благодаря Ви, но след като ще навлизаме в дълбоките дебри на миналото, свръхестественото и необяснимите неща, по-добре е да изгасим лампата. Добрите истории винаги изискват по малко мрак, не мислите ли? Не се притеснявайте, не съм сексуален маниак и няма да Ви сторя нищо. Просто приемете, че мисля и си припомням миналите събития по-добре в отсъствието на дразнещата ме понякога светлина.

Момичето явно реши да приеме всичко като каприза на един възрастен или пък любопитството ѝ надделя решително над страха, тъй като без да се колебае нито за миг, изгаси и без това едва мъждукащия светилник в купето. Отпуснах се назад, преплетох пръсти и започнах:

— Преди около 7120 години...

— Но, господине! — прекъсна ме спътницата ми. — Преди малко казахте, че събитията в Купе №7 са станали преди двадесет

години...

— Така е, мадмоазел, но понякога, за да разберем по-добре близкото минало, трябва да се обърнем към по-старите времена. Тогава, когато всичко е било значително по-лесно, понеже на този сега корумпиран и материален свят е властвало предимно Доброто. Нямало нито алчни богаташи, нито презрени дори от родителите си бедняци, нито сребролюбиви момичета и жени, които да търсят единствено това в мъжете около тях. В този свят, за който Ви разказвам, властвала единствено и само магията — добрата магия... Добрите магьосници били уважавани от всички, тъй като не отказвали на никого помощ, услуга или дори само добра дума. По петите им винаги се тътрела многобройна тълпа, която искала да им благодари, да ги дари с цветете или поне да се докосне до дрехата им с благоговение.

За жалост обаче дори в такъв идиличен на пръв поглед свят не можело да мине без капката катран, която, както добре знаете, вгорчава цялата каца с мед. Някъде в тъмните гори на Ледената планина, тихомълком набирал сила Орденът на злите магьосници — мелези, неспособни да се оправят като хората дори с елементарна вещерска магия, но за сметка на това безкрайно амбициозни и твърдо решени един ден да завладеят целия свят, да внесат покварата на парите и веднъж завинаги да изкоренят Доброто от душите на човешкия свят.

— Добър разказвач на приказки сте — прекъсна ме девойката — но все пак аз отдавна не съм във възраст, в която вярвам на истории за магия и победа на Доброто над Злото...

Въздъгнах.

— Естествено, мадмоазел. Знам това. Именно това би трябвало да Ви убеди, че Злото все пак успя да спечели въпросната битка на живот и смърт. Не само Вие — никой вече не вярва в магията и в Доброто. За хората като Вас магия е фактът, че пачка пари, размахана пред носа на жена, променя като с вълшебна пръчка отношението на описваната особа от омраза към любов... Но нека се върнем към разказа. Освен ако не Ви е неприятно...

— Не, не, продължавайте...

— Добре тогава. Както вече Ви стана ясно, за разлика от измислените приказки, които най-често имат добър край, в моята история за жалост нещата не се развиха по най-добрия начин. Преди 7120 години Орденът успя отнякъде да намери неизвестен дотогава

препис на злия трактат „Некрономикон“, чийто автор Абдул ал-Хазред и досега е смятан за най-силният маг, появявал се някога на света. С помощта на Черната книга Ордена успя да преобрази коренно лицето на света. Напразно добрите вълшебници се опитваха да спасят хората — дори предводителят на Светлината, Ричи Кромптън, силен маг и добър човек, не успя да спре натиска на Злото, разпространяващо се като проказа сред народеца. Злите магьосници прекършиха дори неговия дух и след като напразно се опитаха да приобщят душата му към своята кауза, наложиха над него Проклятието на Спрялото Време. Тялото на Ричи бе зазидано в черна скала на върха на Ледената планина и единствено Светлината знаеше кога ще бъде прекратено то.

Тук вече, мадмоазел, е време да се прехвърлим в по-близки времена, тъй като никой не знае къде се е скитала душата на Ричи Кромптън през следващите 7000 години. Нито пък е известно защо изведнъж Проклятието е загубило сила. Според някои Мракът най-накрая е сметнал, че Ричи вече е безопасен и е забравил огромна част от магическата си сила, затова е спестил по-нататъшните му страдания. Други пък, по-романтично настроени, и до ден днешен вярват, че магът сам е намерил пътя към свободата си. Така или иначе един прекрасен ден Ричи се събуди съвсем сам в непознат за него град. Голяма част от силите му наистина били изчезнали, а другата част направо се стопила, когато видял какъв хаос цари наоколо. Хората (също като Вас, млада девойко) изобщо не вярвали в магия, борели се през огромна част от жалкия си живот, за да се сдобият с колкото се може повече пари, а когато най-накрая успявали да ги съберат, установявали, че вече са прекалено възрастни, за да ги харчат за каквото и да било разумно. Любовта била стъпкана дълбоко в калта, а връзките между мъжа и жената били просто узаконяване на правото за ползване средствата на мъжа. Дълбоко огорчен от това, което видя, Ричи...

— Изненадана съм, господине — прекъсна ме момичето. — От време на време говорите в минало време, а друг път разказвате така, сякаш сте бил свидетел на всичко това...

— Така ли? Простете разсеяността ми, мадмоазел. Понякога така се вживявам, че ми се струва, че всичко това е минало пред очите ми... че е спомен, от който никога няма да се отърва... Но както и да е. Да продължим с историята.

Дълбоко огорчен от това, което видял, Ричи тръгнал да се скита из света. Сам, без приятели, без възможност да сподели с някой оцелял магьосник тъгата и болката си, той обикалял много градове, докато един ден — тук вече навлизаме в по-познато за Вас време, мадмоазел — се заселил (като че ли за постоянно — поне така му се струвало тогава) на едно място. Градът, който магът избрал, бил страшно запуснат и пълен с еснафи, но това, което го привлякло в него, била атмосферата. Той сякаш се зареждал с енергия от планините, горите и поляните, вдишвал пълни гърди сила и мощ от песните на птичките и тътена на гръмотевиците... е, и за да бъде възможно най-правдива историята ни, нека не пренебрегваме и факта, че Ричи бил възхитен от местните ханове и кръчми. За кратко време той станал постоянен посетител на повечето от тях.

Именно в една от тях той се запознал със Селена — момичето, за която Ви споменах пред малко, мадмоазел. Запознанството им било напълно случайно, но онова, което последвало след това, едва ли може да се опише с думи, дори човек да е сравнително добър разказвач, какъвто без съмнение е Вашият покорен слуга... Емоцията, която избухнала в гърдите на мага, била първична и неподправена, непозната за никого от 7000 години насам... и много красива. Да, именно красива, мадмоазел — една любов може да бъде толкова красива, независимо че не може да се види с невъоръжено око, че когато влюбеният мине покрай Вас на улицата, Вие да се усмихнете, без да знаете защо, да забравите всичко лошо, което Ви се е случило през деня, и да започнете да мислите за море, чайки и волен вятър... Случвало ли Ви се е някога подобно нещо, мадмоазел? Не? Значи определено не сте срещали Ричи Кромптън преди...

Магът изчака години, преди да се осмели да признае на девойката чувствата си. Тъй като много добре знаеше какво опустошение бе наложил Ордент преди седем хиляди години на човешките души, той не посмя да направи това лично. В крайна сметка дори на един вълшебник е присъщо чувството на свян... Така или иначе нека не Ви занимавам с празни подробности за дълбините на магьосническата душа, а да вървим направо към развързката на нашата история. Бих ли могъл да Ви помоля за една цигара, мадмоазел?

Момичето мълчаливо протегна към мен полупразната кутия. Благодарих с кимване, запалих цигарата, с наслада издишах огромно

кълбо дим към прозореца на купето и продължих:

— Ричи замина за друг град и започна да изпраща на момичето любовните си писма от разстояние. Понякога, за по-романтично, прибягваше до пощенски гълъби, понякога, когато почувстваше завърнала се частица от миналото си могъщество, се явяваше в съня ѝ, а друг път целуваше луната, носеща името ѝ, и тя връщаше мечтаните целувки на магьосника... Не бе лека задачата му, мадмоазел, о, не... даже прекалено трудна, а за жалките души на хората дори и невъзможна. Той обаче бе загубил огромна част от силите си, но за щастие бе запазил сърцето си. Именно то му подсказваше какво да ѝ говори; то му нашепваше да не се страхува да признае, че без нея животът му би бил прекалено скучен и пуст (каквото всъщност бе бил досега...), че за пръв път от хилядолетия усеща чувствата и мислите си споделени, душата си — пълна, а очите си — усмихнати, а не тъжни и пълни с болка... Призна ѝ даже, че заради нея дори бе готов да се откаже от алкохола, който дълги години запълваше празнотата в душата му...

Един ден обаче дистанционният разговор между двамата стана прекалено задълбочен. За пръв път от хилядолетия насам вълшебникът казваше на някого, че го обича, а той му отвърщаше със същите думи... О, мадмоазел, само ако знаехте как магьосникът избухна в плач като малко дете! Дори не можете да си представите бурята от емоции в душата му!... Все пак най-съкровеният му мечти изведнъж губе пращасалото униние, в което бяха помръкнали още от момента, в който магът осъзна невъзможността на връзката между него и девойката, и засияваха във всички багри на дъгата... В името на Светлината, мадмоазел, наистина в такива моменти дори най-добрият разказвач губи думите си и започва да съпреживява сладката болка!

... Както, в интерес на истината, и в моментите, когато всичко това се срива в калта. Ще се опитам обаче да Ви пресъздам катастрофата, която последва наистина невероятната кулминация на тази любов...

Измина доста време. Селена все така продължаваше да твърди, че обича магьосника, но междувременно пред нея изникваха все нови и нови изкушения. Двамата все още бяха разделени, и дори преградите между тях ставаха все повече, тъй като тя замина за друг град, а Ричи бе задържан от съгражданите си, които дълго време не бяха виждали

истински магьосник и отчаяно се нуждаеха от услугите му. Един ден магът не получи вест от момичето. Отчаян и неразбиращ какво става, той се метна на първата железница, която успя да хване, и се запъти към Селена. Докато железната машина поглъщаше разстоянието, оказало се непреодолима пречка пред девойката, той неусетно се унесе и заспа. Сънят му го отведе при любовта му, която, естествено, бе успяла да намери друг, който да запълва сърцето ѝ. Гаврата дори бе още по-жестока, понеже магът се пренесе точно на сватбата ѝ...!

Поспях за малко, колкото да дръпна от почти угасналата цигара, окашлях се и продължих:

— Мадмоазел, едва ли имате представа какво представлява всъщност болката на един магьосник... Вие сигурно сте се срещали единствено с някакви бледи подобия на болка, които отминават след първата чаша с водка. Но болката на един маг... особено тази по загинала любов... това, смея да Ви уверя, е нещо страшно. Пред нея разбиването на стъкло с ръка, прерязването на вени с бръснарско ножче или скокът под влака изглеждат като невинни детски занимания. Единственото, което Ричи успя да направи, е да... как да Ви го обясня с разбираеми за Вас думи... да кажем, да материализира мъката си, която излезе от него като лавина, ураган и цунами, взети заедно. С последни усилия той успя да я овладее, за да не навреди на невинни хора... като Селена например... или на останалите във влака... затова цялата ѝ ярост се обърна към него.

Поне да бе успял да умре... За съжаление магьосниците не умират толкова лесно. Някаква зла сила непрекъснато им пречи да умрат и ги държи садистично живи... или полуживи, в случая — за да могат да гледат как собствената им мъка живее, щастлива е с друг и го забравя за секунди...

Казано накратко, Ричи се превърнал в... сянка... призрак, бихте казали Вие, макар че няма да сте права... мисъл, може би... Не знам как бих могъл да Ви опиша състоянието му, мадмоазел, защото това означава да преоткрия света на физиката и метафизиката наново. Единственото, което е ясно обаче, е че магът е още някъде сред нас... и определено в този ден неминуемо се появява в Купе № 7, за да си спомни за жената, която някога бе обичал... и продължава да обича и до ден днешен... Повечето хора се боят от това и избягват да стъпват в

него, както дяволът бяга от тамяна... Може би това е страхът от собствената им гузна съвест.

Поспрях и изхвърлих цигарата през прозореца. Девойката срещу мен плачеше. Тя обърса сълзите си с ръка (колко нетипично за една дама, помислих си аз) и с тих глас попита... сякаш насила:

— А Вие не се ли страхувате да пътувате в това купе?

Изправих се. Тя се сепна и се отдръпна назад. Засмях се.

— Страхувах се от много неща... включително и от любовта и нейните предателства... но това беше, докато още бях жив.

И излязох през затворената врата.

©, 2005, Сибин Майналовски

03.I.2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.